

ПЕРСОНАЖІ

Нуся



Симпатична і чуйна дівчинка. Чому звичайний сон зіпсує їй настрій? Як Нуся потрапить у Країну Місячних Зайчиків та які пригоди чекають на неї?

Олелько та Сяйвик

Місячні зайчики, які розносять людям гарні сни. Що пов'яже братиків-зайчиків з Нусею? Чому вони зголосяться супроводжувати Нусю у Зландію? Які небезпеки їх там підстерігають?



Лісовик Трісь



Мешканець Вражого Лісу, який разом із водяником Бульком та польовиком Уу охороняє вхід у країну Страхолондію. Кого й навіщо зачаклує лісовик?



Сова Софія Пав- лівна та пугач Ух Степанович

Справжні друзі й на-
дійні помічники місяч-
них зайчиків. Яку роль
вони відіграють у Нуси-
них пригодах?

Кошмар Кошмарович Ойой

Неймовірно страшний
віце-президент Страхо-
люндії. Чи вдасться йому
приховати свій злочин і зу-
пинити відважну Нусю та
її друзів?



Гном-агроном Цибулька



Онук старого гнома, здібний
хлопець, який прагне ви-
лікувати хворий ліс. У яку
біду потрапить Цибулька?
Хто і як його врятує?

Розділ I

Нуся

Дівчинку звали Ганнуса, але змалечку всі називали її просто Нуся. Була вона білявенька, голубоока, кирпата й дуже симпатична. От бувають такі: не вельми, може, й гарні, але страшенно симпатичні. Глянеш — і губи самі розтягуються у привітну усмішку. Це вже, як то кажуть, од Бога — така симпатія. Симпатичні вони не лише на обличчя, а й за вдачею симпатичні — щирі, доброзичливі, усміхнені. Люди їх люблять, бо вони люблять людей і завжди намагаються покращити іншим настрій.

Але сьогодні вранці Нуся була не в настрої. Бо наснився їй сон — дивний і тривожний... Буцімто стоїть вона вночі у страшному темному лісі. Поряд з нею — маленький дідок, осяяний місячним промінням, що пробивається крізь віти. Дідок у червоному крилатому капелюсі, на ногах — білі чоботи з високими, аж по саме нікуди, халявами.



І сорочка-вишиванка біла. І штани білі. І борода й вуса сиві — білісінькі. Тому й видно його добре у темному лісі, хоч місячне сяйво освітлює лише червоний капелюх. Дідок стоїть і гірко плаче. Сльози рясно течуть на вуса й бороду.

— Що трапилося, дідуню? Чого ви плачете? — питає Нуся.

— Ох! Як же мені не плакати, коли в мене таке горе!

— Що таке? А чи не можна чимось зарадити, допомогти?

— Може, ти й могла б допомогти, але... не захочеш, — зітхнув дідок.

— Чому?

— Та ні, не захочеш, не захочеш, — і дідок знову гірко заплакав.

— Та чого ви так думаєте? Якщо я тільки зможу, я...

— Тоді слухай... — почав дідок.

І раптом місячне сяйво згасло. І дідок пропав. Нуся прокинулась.

Вона намагалася знову заснути, щоб додивитися той дивний сон. Але не змогла...

Тож звідки візьметься гарний настрій після такого сну?

Особливо прикро Нусі було те, що дідок висловив сумнів щодо її бажання допомогти. А вона ж якраз дівчинка чуйна, сердечна й зичлива. І в дитсадку завжди всім допомагала. І тепер — у школі, у першому класі.

Нуся підійшла до відчиненого вікна й ви-зирнула в сад. Почалися літні канікули, і Нуся жила з батьками на дачі, в маленькому дерев'яному будиночку на березі річки Трубіж. Тато й мама поралися на городі, їм було зараз не до Нусиних снів. Вона це розуміла.

Нуся зітхнула. Навіть поділитися ні з ким...

— Як це ні з ким? А я? — почулося раптом.

Від шибки віддзеркалювався на підвіконня сонячний зайчик. Спершу це була